

Konsul Størens rømning

Stiftelsen norsk Orkustasjonshistorie, 2014

Ettersøkingen ble ikke iverksatt så raskt den skulle, medgir politimesteren

Gjentagelser skal ikke kunne finne sted

I anledning av konsul Størens rømning har Justisdepartementet gjennomgått sakens dokumenter og innhentet uttalelser fra Oslo politikammer og riksadvokaten.

Konsul Støren ble holdt i fengslig forvaring fra han ble arrestert i København i mai 1945 til i februar 1947, da ble han løslatt på grunn av sykdom.

Siktete var undergitt meldeplikt, men da han på grunn av sin sykdom var sengeliggende, fikk han anledning til å melde seg pr. telefon. Han meldte seg regelmessig helt til 15. f. m.

På foranledning av påtalemyndigheten var siktete blitt underkastet ny lægeundersøkelse 20. juli d. å. Resultatet syntes ikke å vise at det var grunn til å skjerpe kontrollen eller meldeplikten.

Da konsul Støren ikke meldte seg den 22. august, ble undersøkelser satt i gang. Politimesteren i Oslo har om dette uttalt til Justisdepartementet at «det er helt på det rene at ettersøkelsen av Støren ikke er iverksatt med den raskhet og i den utstrekning som den skulle». Det oppstod også en misforståelse i forholdet mellom to

avdelinger ved Oslo politikammer, og denne misforståelsen har bidratt til at undersøkelsen ble forsinket. Om dette sier politimesteren at «det hersker full enighet mellom de to avdelingers sjefer om at feil er begått og ved hvilken avdeling de respektive feil er begått».

Justisdepartementet har forsikret seg om at de gjeldende instruksjer er blitt gjennomgått på ny og at arbeidsordningen for ettertiden skulle gi sikkerhet for at gjentagelser ikke kan finne sted.

Riksadvokaten har overfor Justisdepartementet bl. a. uttalt følgende: «Jeg har grunn til å gå ut fra at politimesteren i Oslo vil treffe nødvendige foranstaltninger for å hindre lignende uhell for framtiden med løslatte fanger som er siktet for alvorligere forbrytelser.»

Påtalemyndighetens menn er innskjerpet å vise forsiktighet med å løslate landssvikere av den grovere type som ikke har fått sin sak endelig avgjort og overfor domstolene sterkt framheve betydningen av at sådanne personer holdes i fengslig forvaring inntil hovedforhandlingen. I sykdomstilfelle er det anledning til å opprettholde varetektsarresten over-

Støren og Høygaard til Argentina? 1.9.48.

— Det er meget som taler for at konsul Støren ikke har rømt fra landet alene. En annen kjent størrelse fra krigstiden, dr. Arne Høygaard, er forsvunnet på samme tid, får NTB opplyst i formiddag. Dr. Høygaard skulle angivelig sitte på Ilebu.

Dr. Arne Høygaard har i det siste året vikariert i en lægepraksis på østkanten av byen, men forsvant fra kontorene for en tid siden. Han skulle da etter eget sigende settes inn på Ilebu for å sone resten av sin dom.

Som kjent har dr. Høygaard en gang tidligere forsøkt å forlate landet for å unndra seg straff. Han ble da pågrepet på Tjøme like før avreisen.

Det er mest sannsynlig at konsul Støren og eventuelt dr. Høygaard vil forsøke å komme til Argentina. Konsul Størens eneste sønn oppholder seg nemlig der. Han var også medlem av NS og utdannet seg som ingeniør i Tyskland under krigen. Etter at han hadde sonet sin straff, emigrerte han til Argentina, der han nå skal ha arbeid.

1109816

Quislings- „utenriks- minister“ rømt.

Sannsynligvis ut av landet.

En av våre største landssvikere, den meget vel kjente konsul Finn Sophus Støren, som i nazitiden synes å ha virket som en slags «utenriksminister» for Qusling, er forsvunnet, etter all sannsynlighet rømt ut av landet.

Støren satt fengslet lenge, men ved hjelp av en legeattest lyktes det ham for en tid siden å slippe ut av fengslet mot telefonisk daglig meldeplikt til politiet.

En gikk ut fra at han oppholdt seg ved Halden, men da de daglige meldingene fra ham plutselig opphørte og saken ble undersøkt, viste det seg at han var forduftet derfra. Kriminalpolitiet i Oslo etterlyser ham nå, men har foreløbig ingen holdepunkter.

Dr. Arne Høygaard rømt sammen med konsul Støren?

Det er meget som taler for at konsul Støren ikke har rømt fra landet alene. En annen kjent størrelse fra krigstiden, dr. Arne Høygaard, er forsvunnet på samme tid, får NTB opplyst i formiddag. Dr. Høygaard skulle angivelig sitte på Ilebu for å sone resten av sin landssvikdom som led på et par års tvangsarbeid. I fengslet blir det opplyst at Høygaard ikke er der, og i domsarkivet står det på hans papirer at soningen er utsatt til 15 september i år, etter ordre fra statsadvokaten. Antagelig har Høygaard søkt om benådning og har på denne måte oppnådd stadige utsettelse med soningen.

Dr. Arne Høygaard har i det siste året vikariert i en lægepraksis på østkanten av byen, men forsvant fra kontorene for en tid siden. Han skulle da

for den siktete som anbringes i fengslets sykehus.

Justisdepartementet er enig med riksadvokaten.

etter eget sigende settes inn på Ilebu for å sone resten av sin dom.

Som kjent har dr. Høygaard en gang tidligere forsøkt å forlate landet for å unndra seg straff. Han ble da pågrepet på Tjøme like før avreisen, og han og hans reisefølge — en direktør med familie — ble dengang arrestert. Det var en finsk kaptein som hadde påtatt seg å skaffe landssvikerne ut av landet.

Det er mest sannsynlig at konsul Støren og eventuelt dr. Høygaard vil forsøke å komme til Argentina. Konsul Størens eneste sønn oppholder seg nemlig der.

Konsul Størens forbrytelser under krigen var meget alvorlige, og lovens strengeste straff har vært på tale. Det har hittil ikke vært mulig å bringe på det rene hvilken lege som har utstedt sykeerklæringen for Støren.

Bademester Hagen fikk livsvarig.

En legdommer stemte for dødsstraff.

Angiveren fra Møllergaten 19 og Grini, bademester Kåre Otto Hagen, ble i lagmannsretten lørdag dømt til tvangsarbeid på livstid og tap av borgerlige rettigheter for alltid. En av legdommerne stemte for dødsstraff. Hagen bad om betenkningstid.

Wiese fikk 12 år.

Lagmannsretten dømte onsdag sipotolken Karl Hugo Richard Wiese til tvangsarbeid i 12 år. Han ble frifunnet for enkelte punkter i tiltalen. Retten fant å måtte anse Wiese som tysk statsborger.

Dommen ble avsagt under dissens, idet lagmannen og to av legdommerne stemte for en straff av 10 års tvangsarbeid.